

»Mzungu, how are you?«

Kot večletna prostovoljka letošnje leto, ko sem absolventka, namesto sedenja za računalnikom in dolgočasnega tipkanja diplome, raje izkoriščam nekaj mesecev za kaj drugega, na primer za prostovoljsko delo. A tokrat ne v Sloveniji, saj se mi je preko evropske mreže za učenje za razvoj ali skrajšano GLEN (Global Education Network of Young Europeans), ponudila priložnost, da se priključim Ken Toledo Social Service Club organizaciji. Tu že drugi mesec skupaj z Nelly (mojo GLEN-ovo partnerko iz Nemčije) opravljam socialno delo z otroki z manj priložnostmi, v eni od tako imenovanih držav globalnega juga in sicer v Keniji, natančneje v Mathare slumu, ki je del glavnega mesta Nairobi.

Mathare slum je prav tak, kot sem si ga predstavljala po ogledu posnetkov na internetu. Rjav od suhe zemlje, ki se dviguje v zrak, in hkrati ponekod blaten zaradi vode, ki se vije po skopanih jarkih, kamor ljudje zlivajo odpadno vodo, uporabljeno pri kuhanju ali pranju, ali pa se tja steka voda iz bližnjih stranišč. Poln je črne dima, ki se kadi od zakurjene plastike in drugih odpadkov ter iz izpušnih cevi starih matatujev (v Evropi ali kje drugje odsluženih mini avtobusov podobnih starim Volkswagnom). Preplavljen je s čudnimi vonjavami; z enega konca prihaja vonj po ravnokar kuhanem ghideriju, ki se meša z vonjem iz postanih vod, in pri naslednjem voglu kolibe je mogoče zaznati, da v bližini pripravljajo tradicionalno alkoholno pijačo changa (kar me spominja na vonj v bližini pivovarn). Na ozkih uličicah so, ne glede na del dneva, ljudje, ki v prvih mesecih za tabo kričijo: »Mzungu, how are you?«, in seveda polno otrok, od katerih prihaja glasen otroški smeh, ki se razlega daleč naokrog.

Slum je poln življenja, zato se tu počutim bolje in varneje kot v samem centru Nairobi, kjer ljudje drvijo drug mimo drugega, kjer imam občutek, da je promet bolj miren kot v okolici Mathareja, a vseeno center zame ostaja »prazen«.

Morda je razlog za to tudi ta, da mi je, z vsakodnevnim obiskovanjem družin v slumu in spoznavanjem razmer, v katerih živijo, ter preživljanjem popoldnevov s tukajšnjimi otroki, vedno bolj všeč. V dopoldanskih urah namreč obiščem otroke, ki so trenutno na počitnicah, in ki jim organizacija, pri kateri opravljam prostovoljno delo, plačuje šolnino. Cilj tega dela je, da prepoznam težave, ki do sedaj še niso bile zaznane, jim svetujem in pišem poročila za organizacijo. Medtem ko sem v popoldanskem času učiteljica angleškega jezika in matematike, kjer otrokom različnih starosti in z različnim predznanjem (saj večina od njih nikoli ni obiskovala osnovne šole) poskušam razložiti učno snov. Individualizacija in diferenciacija »pouka« ima tu res pomembno mesto, saj moram pouk prilagoditi vsakemu posamezniku, ki pride na brezplačne dodatne ure. Vseeno mi je delo olajšano, saj si ga z Nelly nenehno deliva. Tako razdeliva tudi učence, ki imajo znanje od tretjega do osmega razreda osnovne šole, mlajše pa prevzame ena od domačink, saj zaradi najinega pomanjkljivega znanja kiswahilija otroci ne bi odnesli prav veliko.

Moj polno napolnjen urnik se v naslednjih mesecih ne bo veliko spremenil. Upam le, da bom utegnila najti nekaj več časa tudi zase in pisanje bloga, da boste lahko spremljali potek mojega dela tudi v naslednjih mesecih.

Nika Guštin